

Sygn. akt IV KK 466/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 10 lutego 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Krzysztof Cesarz (przewodniczący)

SSN Rafał Malarski (sprawozdawca)

SSN Andrzej Ryński

Protokolant Anna Kowal

w sprawie D. D.

skazanego z art. 226 § 1 k.k.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu

w dniu 10 lutego 2017 r.,

kasacji wniesionej przez Ministra Sprawiedliwości - Prokuratora Generalnego
od wyroku Sądu Rejonowego w J.

z dnia 20 września 2016 r., sygn. akt II K (...),

**uchyla zawarte w zaskarżonym wyroku orzeczenie o
obowiązku pisemnego przeproszenia pokrzywdzonych (pkt II).**

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w J. wydał w dniu 20 września 2016 r. na posiedzeniu, w trybie art. 335 § 1 k.p.k., wyrok skazujący D. D. za znieważenie dwóch funkcjonariuszy Straży Miejskiej w J., to jest za przestępstwo z art. 226 § 1 k.k., na karę grzywny w wymiarze 50 stawek dziennych, każda w wysokości 20 zł, zobowiązując go nadto – na podstawie art. 72 § 1 pkt 2 k.k. – do pisemnego

przeproszenia pokrzywdzonych oraz obciążając go kosztami. Wyrok nie został zaskarżony i uprawomocnił się w dniu 28 września 2016 r.

Kasację od wskazanego wyroku złożył na korzyść skazanego w części dotyczącej nałożenia na niego obowiązku przeproszenia pokrzywdzonego, w trybie art. 521 §1 k.p.k., Minister Sprawiedliwości – Prokurator Generalnego. Zarzucając rażące i mające istotny wpływ na treść wyroku naruszenie prawa procesowego i materialnego, to jest art. 347 § 7 k.p.k. w zw. z art. 335 § 1 k.p.k. i art. 72 § 1 pkt 2 k.k., polegające na wydaniu na posiedzeniu w trybie konsensualnym wyroku skazującego D. D. na grzywnę oraz zobowiązaniu go do przeproszenia pokrzywdzonych, mimo że obowiązek z art. 72 § 1 pkt 2 k.k. mógł zostać nałożony wyłącznie w razie orzeczenia kary z warunkowym zawieszeniem jej wykonania lub orzeczenia środka karnego, wniósł o uchylenie rozstrzygnięcia nakładającego na skazanego obowiązek przeproszenia pokrzywdzonych.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja okazała się zasadna w stopniu oczywistym i z tej racji zasługiwała na uwzględnienie w całości na posiedzeniu bez udziału stron (art. 535 § 5 k.p.k.).

Z treści art. 72 § 1 k.k. jasno wynika, że obowiązki związane z poddaniem sprawcy próbie powinny albo mogą zostać nałożone wyłącznie w wypadku warunkowego zawieszenia wykonania kary lub w razie orzeczenia środka karnego. Zatem orzeczenie wobec skazanego obok kary grzywny obowiązku przeproszenia pokrzywdzonego stanowiło rażącą i mającą istotny wpływ na treść wyroku obrazę wskazanego w kasacji prawa (art. 523 § 1 k.p.k.).

Akceptując zapatrywania prawne wyrażone w uchwale składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 25 września 2013 r., I KZP 5/13 (OSNKW 2013, z. 11, poz. 92), że kontrolę instancyjną wyroku wydanego w trybie określonym w art. 343 k.p.k. przeprowadza się z reguły na zasadach ogólnych, co oznacza, że sąd odwoławczy może zmienić zaskarżony wyrok wydany w trybie konsensualnym w części dotyczącej wymiaru kary w granicach służących mu uprawnień procesowych określonych w art. 437 § 1 k.p.k., należało stwierdzić, że tym bardziej uprzednie porozumienie stron przestaje kogokolwiek wiązać na etapie postępowania kasacyjnego. Odmienne podejście prowadziłoby do znacznej dysfunkcjonalności postępowania kasacyjnego. Nie ma zatem przeszkód prawnych

do wyrażenia poglądu, że Sąd Najwyższy w ramach kontroli kasacyjnej, respektując unormowania zawarte w art. 537 k.p.k., jest uprawniony do wydania orzeczenia w istocie modyfikującego porozumienie między oskarżycielem i oskarżonym zawarte w trybie określonym w art. 335 k.p.k. W ramach tego uprawnienia dopuszczalne jest uchylene wadliwego rozstrzygnięcia bez wydania orzeczenia następczego (zob. wyrok SN z 15 kwietnia 2015 r., IV KK 413/14).

Dlatego orzeczono jak w dyspozytywnej części wyroku, uchylając orzeczenie o obowiązku pisemnego przeproszenia pokrzywdzonego (art. 537 § 2 k.p.k.).

r.g.